

Alo! Ce crezi că faci?

Da, cu tine vorbesc.

Am zis eu că poți să citești cartea asta? Nu, absolut deloc. Așa că scoate-ți năsucul ăla murdar de unde nu-ți fierbe oala și oprește-te **CHIAR ACUM** din citit.

Ăăă, de ce ai dat pagina?? Parcă ți-am spus să dispari?!

Deci, dacă tot ai de gând să rămâi pe aici, poate ar fi mai bine să-ți spun câte ceva despre mine. Nu sunt totalmente lipsită de maniere, știi, ca *alții* pe care-i cunosc (adică tu).

Mă cheamă Nora. Locuiesc în căsuța de pe deal. Probabil că ai trecut pe lângă ea și mi-ai admirat mușcatele. Dacă n-ai făcut-o, atunci ar trebui s-o faci, pentru că sunt spectaculoase.

După cum vezi, sunt foarte ușor de îndrăgit și incredibil de șarmantă. Ce mai vrei să știi?

Poftim? Vrei să știi câți ani am?!

Nu mă poți auzi, dar HiPerVenTiLez.

N-ar trebui să pui asemenea întrebări NEPOLITICOASE, așa că nu am nici cea mai mică intenție să-ți răspund. Îți spun doar atât: poate că sunt bătrână, dar nu sunt una dintre băbuțele alea drăgălașe și cumițele pe care le vezi tu la televizor, croșetând nonstop. Oh, nu, dacă m-ai putea vedea acum, probabil că ai spune ceva de

genul: „Uau, ce tare ești! Îmi place coafura ta. De unde ți-ai luat geaca aia de piele? Nu-i un pic cam devreme să bei piña colada¹?” etc.

Dap, o astfel de *bătrână* sunt eu.

Iar acum, că știi câte ceva despre mine (iar pe mine nu mă interesează câtuși de puțin persoana ta), îți sugerez să nu mai vorbim niciodată. Deci, poți închide cartea chiar acum și putem să ne vedem amândoi de drum.

Sfârșit.

¹ Cocktail dulce, pregătit cu rom alb, cremă/ lapte de nucă de cocos și suc de ananas (n. red.).

Capitolul 5

Am tras adânc aer în piept. Adevărul. Adevărul... Era momentul să spun adevărul.

În ultimii douăzeci de ani nu vorbisem cu nimeni despre secretul meu, și evident că nu adusesem vorba despre el în familia mea.

— Sunt un..., am început eu. Vedeți voi, chestia e că, pe vremuri, eram...

Doar că nu puteam s-o fac. Nu știu de ce, dar tot nu voiam ca ei să știe. Secretele dețin o putere foarte mare, iar eu nu voiam să renunț încă la acea putere.

→ Sunt convinsă că-ți trece prin cap tot felul de nebunii despre viața mea secretă, dar te asigur că indiferent ce-ți trece prin cap, te ÎNȘELI.

Totuși, trebuia să le spun ceva lui Atticus și lui Autumn.

— Cu mult timp în urmă, am început eu.

— Înainte să se nască dinozaurii? m-a întrerupt Autumn, lingându-se pe degete de zeama lipicioasă de calamar.

— Hai să nu începem din nou! i-am spus eu, după care mi-am dres vocea. Când eram puțin mai tânără decât sunt acum (sau poate chiar mult mai tânără decât sunt acum), am luat un obiect de la cineva și i l-am vândut lui Grizzler, iar acum persoana aceea îl vrea înapoi.

— Vrei să spui că l-ai *furat*? a zis Atticus.

Grozav! Asta-mi mai trebuia – să fiu trasă la răspundere de un țânc de zece ani!

— A fost mai degrabă un împrumut pe termen lung, am spus. Pentru care nu am avut permisiunea persoanei de la care am împrumutat... și nici intenția de a-l returna. Da, bine, l-am furat, dar o merita.

— Pappá spune că furtul este cea mai rea

infracțiune, a spus Atticus.

— Ce să zic, sunt sigură că pappá ăsta al tău și-ar regândi prioritățile dacă cineva l-ar înjunghia în picior cu un hanger ruginit.

 Asta mi s-a întâmplat odată mie, așa că vorbese din experiență.

— Și ce ai luat? a întrebat Atticus.

— O hartă.

— O hartă? Adică cum, o hartă a piratilor? a zis el.

— Nu, în niciun caz o hartă a *piratilor*, am spus eu. O hartă normală, foarte plictisitoare, absolut deloc ca o hartă piraterească.

— Ei bine, trebuie s-o înapoiezi.

— Ți-am zis, de asta suntem aici – ca s-o iau înapoi de la Grizzler.

— Atunci du-te și cere-i-o!

În mare parte, da, ăsta era planul, dar nu era chiar atât de simplu. Vezi tu, mai era ceva ce nu-i spuseseam lui Atticus, și anume că pe vremuri, eu și Grizzler fuseserăm cumva... într-o

relație amoroasă, care nu s-a terminat prea bine. De fapt, s-a terminat atunci când i-am tras un ceainic în cap și l-am dat afară pe fereastra de la dormitor, deci nu sunt chiar persoana lui preferată. Dar nici nu puteam să-l evit la nesfârșit.

— Bine, bine, mă duc, am zis. Ai grijă de sora ta!

Mi-am croit drum prin tavernă – printre ancorele agățate de tavan și rachiul care se revărsa pe jos – și m-am sprijinit de muchia barului, încercând să par atrăgătoare. Faptul că Grizzler a trebuit să se frece la ochi de două ori când m-a văzut țuguindu-mi buzele mi-a dovedit că încă eram șarmantă.

— Sfarmă-Dinți, chiar tu ești?!

— În carne și oase, am răspuns eu.

— Măi să fie!

Grizzler era cam cu zece ani mai tânăr decât mine și îmbătrânise considerabil de când nu ne mai văzuserăm. Dar tot arătos era; de fapt, era chiar mai fermecător ca niciodată. Cozile lui rasta, odinioară negre, se făcuseră gri, iar barba era de un alb imaculat. Inima mi-a bătut mai tare.

Judecând după ceea ce se întâmplase ultima dată când fuseserăm împreună, mă așteptam ori să mă dea afară, ori să-mi pună sabia la gât, așa că m-a luat chiar prin surprindere atunci când a tropăit pe după epavă și m-a îmbrățișat cu brațele lui mătăhăloase.

— Hoașcă bătrână ce ești! mi-a spus el afectuos. Pe unde-ai umblat? Am crezut că, până la urmă, ți-a venit de hac Bestia.

— Nu, nu, nimic atât de dramatic. Am fost ocupată – în mare parte cu creșterea copiilor și vânzarea de flori.

— Acum ești *florăreasă*? a zis el, scuipând cuvântul, ca și cum ar fi fost o insultă. Cum ajunge florăreasă cineva ca tine?

— Ei, știi tu, cum se întâmplă de obicei: am întâlnit un bărbat și-am rămas la casa mea. Lucrurile s-au schimbat. Sigur că totul ar fi fost diferit dacă am fi rămas împreună noi doi..., dar noi n-am fost niciodată foarte compatibili, nu, Grizzler?

— O, da, dar ne-am și distrat, nu? Mai ții minte când mi-ai ascuns un chițcău în cină, și nenorocitul ăla a sărit și m-a capsat de nas?!

Ne-am prăpădit de răs amândoi amintindu-ne.

— Da, chiar îmi aduc aminte, am spus eu, ștergându-mi o lacrimă. Și atunci când ai băut rachiul de foc și-apoi ai suflat spre mine și mi-ai ars sprâncenele?

Am răs din nou.

— Doamne, ce nebuni mai eram! a spus Grizzler.

— Eram, eram. (Mi-am dus mâna la piept – tot râsul ăsta mă lăsase fără suflare). Să știi că-mi pare rău că ți-am făcut vânt pe fereastra aia. Nu mi-am dat seama că eram așa de sus. Sau că nu știai să înoți. Sau că erau crocodili în mlaștină... Să fiu sinceră, nu credeam c-o să fii prea încântat să mă vezi.

Grizzler a clătinat din cap.

— A trecut multă vreme de atunci. Între timp, am învățat să iert. Viața e prea scurtă ca să țin o răcă de cincizeci de ani. În plus, nu-mi intră mie în bar în fiecare zi o femeie atât de sofisticată ca tine, a zis el făcându-mi cu ochiul.

Sărmana mea inimă s-a zguduit din nou.

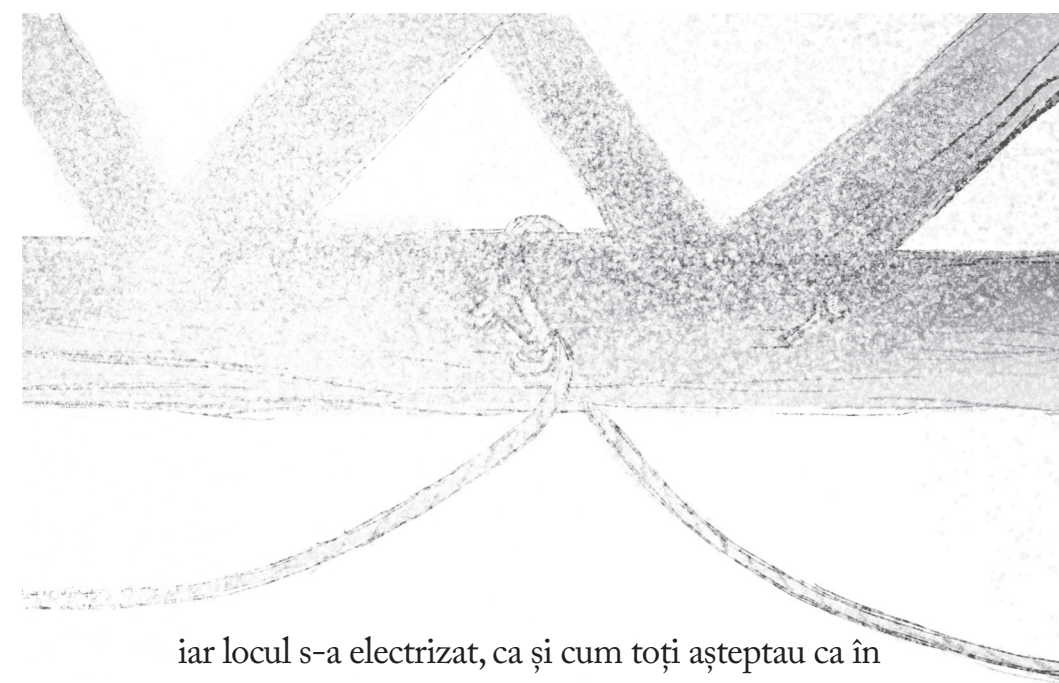
— Grizzler! Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș putea crede că flirtezi cu mine, am zis eu, atingându-l pe umăr, cât să observ că încă mai avea o cantitate impresionantă de mușchi pe sub vesta strâmtă de piele.

— Poți să crezi ce vrei, Sfarmă-Dinți.

Am rămas uitându-ne unul la altul preț de câteva clipe, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

BANG!

Un zgomot strașnic mi-a plesnit în urechi. Una dintre sticlele de rachiu din spatele lui Grizzler a explodat într-o mie de cioburi, împrôșcând cu lichid pe tot barul. Toată lumea din tavernă a amuțit,

iar locul s-a electricizat, ca și cum toți așteptau ca în orice clipă să izbucnească o altercație.

— Iuhuuuuuuuuuu! Sunt un piraaaaaaat! a strigat o voce de undeva de sus.

Am ridicat privirea și am zărit-o pe Autumn, care se legăna de-o ancoră agățată sus de tot de-o bârnă, c-un rânjet enorm pe față și o espingolă³ în mână.

³ Armă de foc primitivă din bronz, montată pe un pivot (n. red.).

— OK, care dintre voi, nebunilor, i-a dat o armă de foc încărcată unei fetei de trei ani? am întrebat mulțimea de gură-cască.

Toți au ridicat din umeri și s-au întors la glumele lor proaste și la băută.

— Sârmilă, vino aici, bestie mică ce ești! am țipat la ea.

— Binee, a venit răspunsul ei.

Apoi Autumn a sărit de pe ancoră, fără să-i pese câtuși de puțin de viața pe care și-o punea în pericol. Norocul nostru că Grizzler a întins mâinile la timp și-a prins-o, altfel am fi avut parte de-o Sârmilă făcută chiseliță.

— Eu am un poc-poc! a zis Autumn cu espingola în sus, trăgând încă un foc.

Glonțul a trecut direct prin cocul înfoiat al unei doamne îmbrăcate flamboaiant, a ricoșat de tavan, s-a lovit de câteva ori de pereți, a distrus halba unui mustăcios care tocmai se pregătea să ia o gură, apoi, fluierând în viteză spre cealaltă latură a încăperii, s-a înfipt într-o meduză pe care

un cuplu de lungani tocmai se pregătea s-o devo-reze. Meduza a explodat la impact, acoperindu-i pe cei doi cu o substanță cleioasă. Aceștia au cli-pit de câteva ori, apoi au ridicat din umeri și-au început să-și lingă mâzga unul altuia de pe față.

— O să iau eu asta, dacă nu te superi, am spus eu, smulgând arma din mâna lui Autumn, după care mi-am pus-o la curea.

Atticus a venit alergând spre noi.

— Scuze, a fugit și n-am reușit s-o mai gălesc.

— Grizzler, aceștia sunt nepoții mei, Șobo și Sârmilă, am zis eu.

— *Stră*-nepoții, m-a corectat Autumn.

— *Stră*-veche-pacoste, am răspuns eu.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, a spus Grizzler, punând-o jos pe Autumn și ciufulin-du-i un pic părul; apoi i-a întins o mână aspră lui Atticus, ca să dea noroc, mână care a înghițit pur și simplu degetele subțirele ale băiatului. În mod normal, a adăugat el, nu las copii în taver-na mea, dar mă bucur să fac o excepție pentru

bunica voastră.

— *Stră*-bunica, l-a corectat Autumn.

— Stră-tacă-ți-fleanca, i-am replicat eu.

— Ai luat harta? m-a întrebat Atticus.

— Ce hartă? a zis Grizzler și s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată. Și eu care credeam c-ai trecut pe aici să reaprinzi o flacăra veche!

— Nu te flata! am replicat eu, rânjind ștrengărește.

— Avem nevoie de harta pe care ți-a vândut-o, a zis Atticus. E important.

— Nu-mi amintesc de nicio hartă...

— Ba da, îți amintești, am spus eu. Piele distrusă, deșirată pe la margini, ți-am vândut-o pe cinci șilingi de aur și două sticle de rachiu.

— Aaaaa, harta *aia*! Da, acum îmi aduc aminte, deși, dacă nu mă înșel, înțelegerea a fost cinci șilingi de aur, două sticle de rachiu și un sărut.

Am chicotit ca o școlăriță. Nu mă judecați!

— Îh, mai bine le discutați pe-astea în privat, a spus Atticus.

Mi-am dres vocea și l-am întrebat:

— Deci, harta... Mi-o dai înapoi?

— Ăăă, nu, a zis Grizzler.

— De ce nu?

— Pentru că nu e la mine.

Uite-așa m-am dezumflat total.

 Îi-am zis că nu avea cum să fie așa de simplu.

— N-am mai văzut-o de ani de zile, a zis Grizzler. De ce îți trebuie?

— Uite de-asta, am zis eu și-am scos biletul din buzunarul de la geacă.

Grizzler a luat ghemotocul de hârtie și l-a desfăcut pe țambrele pline de așchii ale barului. Un aer sumbru i s-a așternut pe față în timp ce îl citea.

— Asta nu e bine. Nu-i bine absolut deloc, a zis el.

— Știu, i-am răspuns eu.

— Asta a fost scrisă de...

— Știu.

— Și dacă nu găsești harta...

— Știu.

— Dar de ce vă temeți toți așa de tare de persoana asta? a întrebat Atticus.

Grizzler s-a întors spre el, iar în ochii lui cei negri se reflecta lumina de la cele o mie de lumânări aprinse.

— Pentru că, a zis el, este *cea mai* înspăimântătoare femeie de pe lumea asta.

Capitolul 6? 7?

→ Ca să fiu sinceră, am pierdut șirul capitolelor, și sunt mult prea leneșă ca să întorc paginile să verific. N-ai decât să iei un stilou și să-l serii singur.

Numele ei este Winifred Blossomhurst.

Știu: nu e chiar un nume care te face să dârdâi de spaimă, și tocmai de aceea folosește pseudonimul de Gheară-Nemiloasă.

→ Deci, poate ție ți se pare că cineva a strănutat niște litere pe pagină și-a ieșit „pseudonim”, dar te asigur că este un cuvânt real. E un fel mai fandosit de-a spune „poreclă”. Nu trece o zi în care să nu învățăm câte ceva nou, ea la școală. (În afara zilelor de weekend.)

Mie întotdeauna mi s-a părut că numele de Gheară-Nemiloasă a fost o alegere puțin cam pompoasă, dar Winifred Blossomhurst nu-i una dintre cele mai subtile persoane.

În ultimii cincizeci de ani, a trăit cu impresia c-am murit, iar eu n-am avut nimic împotriva s-o las să creadă asta. În plus, nici n-a realizat vreodată că – fix înainte să mă împuște în piept și să mă lase să mor – i-am furat legendara *Harta a Dezastrului*, chiar din buzunarul de la geacă.

Acum însă – dacă e să judecăm după scrisorile lăsate înfipite în ușile mele –, nu numai că știa că sunt în viață, dar cumva descoperise și că eu eram hoțul care furase harta.

— N-are cum să fie atât de rea, a spus Atticus. A lăsat un pupic la finalul scrisorii.

— Āla nu-i un pupic, Șobo, e un X. Înseamnă moarte. E un fel de semnătură a ei.

— Ah!

— Da. Ah. (M-am întors apoi către Grizzler). Deci... harta. Ce-ai făcut cu ea?